

ANY XXX.—BATALLADA 1583

BARCELONA

16 DE SETEMBRE DE 1899

(D138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Esterior. 2'50.

L' ACTITUT DELS GREMIS

—¿Que no pujéu á pagar la contribució?
—¡Si no baixas tú á cobrarla!...

DESAFIÓ A MORT

IGAN lo que vulgan, entre 'ls gremis y 'l govern de 'n Silvela s'está realisant un desafío a mort.

El govern demana la contribució y 'ls industrials se negan a satisferla, en tant comprenen que 'l fruyt de las sevas suadas no s'ha d'empear millor que fins ara, en que tothom veu que ha servit exclusivament pera perpetuar el gran tiberi dels escàndols y 'ls despilfarros.

—A caps som—diuhens els gremis—ó mudas de conducta de una manera radical, ó no n'hi ha de fets.

—Això es una imposició!—crida 'l govern.—Això es rebelar contra las Lleys del país, contra 'ls acorts de las Corts. Això es l'anarquia.

—Las Corts!.... ¡Las Lleys!....—replican els gremis.—Per Deu, no 'ns fassas riure. ¿Qui las nombra las Corts sinó tú mateix? ¿Ab quins diputats y senadors las fas aqueixas lleys que invocas, sino ab los que tú sense intervenció del país encasillen y traus de l'urna a tota costa? Desenganyat, noy: estás tancat dintre de un círcul vicios; pero aquest círcul es obra teva. Tú sol l'has de rompre. Si no ho fas no 'ns entendré.

Y 'l govern s'estira 'ls cabells y no sab dir res mes que:—¡Quin conflicte!.... ¡Quin conflicte!....

**
Y en efecte: l'actual conflicte es de aquells que quan mes se consideran mes grossos se van tornant. Creixen a la vista.

En vā 'l govern busca 'l desllorigador per resoldre'la a les bonas.

Consells, excitacions a la reflexió, promeses de que en lo successiu tot s'arreglarà en bona armonia.... Res hi val. Els gremis no's conmouhen, ni's mostran disposats a abandonar un peu las bonas posicions. S'ho escoltan com si sentissen ploure. Massa que ho saben: «Palabras de ministro todas son falsas.»

—Vaja, sigüeu bons minyons—diu 'l govern—evoleu que 'us allarguem el plasso pera que poguéu pagar lo primer trimestre?

Los gremis no responden, pensant que si li acomoda bé pot prorrogarlo fins al dia del judici a las quatre de la tarda.

Pero aquestas disposicions benévolas, aquestas rialles de conill davant del cassador que li encara l'escoleta, tot d'una li fan traició, y 's despenja ab un cop amagat ab el qual se figura deixar a tots els gremis haguts y per haver potas en l'aire.

—Barcelona—diu—es una ciutat que viu del treball y que per traballar necessita no pochs elements que li venen del extranger y han de passar per las Aduanas. Donchs bés: desde avuy no's despatxa cap partida de gènero, sense que 'l seu consignatari presenti 'l taló demostrant qu'està al corrent de la contribució.

¿Eh quin cop?
Veritat que no hi ha cap ley que autorisi l'adopció de una mida tan arbitraria. Pero què s'hi ha de fer? Estém en guerra, y a la guerra com a la guerra.

Y ara 'ls gremis que s'espavilin.
**
Y 'ls gremis s'han espavilat. Contra las estocades a fondo, 'ls quites. Això ho prescriuen las reglas de la esgrima.

Los comerciants de Barcelona han acudit als cònsuls de las nacions que fan envíos a Espanya, participantlos que si a las Aduanas no se 'ls despaxavan las partidas de gènero, aquests quedarian de compte dels remitents, podent los interessats entaular las correspondents gestions diplomàtiques, sent mes que probable segur que un govern que no fa cas dels espanyols, ne fassa dels estrangers, si 's plau per forsa.

Y ara aquest govern que té sempre l'arbitrarietat per norma, serà capás de alsar el crit contra 'ls comerciants que 's defensan, taxantlos de descastats y mals patriots, sense veure que 'ls únichs mals patriots y 'ls únichs descastats que hi ha aquí son los que després de produhir la ruina y la vergonya d'Espanya, s'empenyen en aterrarse al lloc que ocupan, contra vent y marejada, sense donar comptes de sos actes passats y pretenden continuarlos en lo successiu com si tots los desastres que acabem de sufrir haguessin sigut un somni.

**
En vā tractarà, ara que 's veu perdut, de convertir en una qüestió de egoisme regional, lo qu' es y no pot ser altra cosa que una causa de defensa nacional.

No es lo que 's ventila una qüestió catalana. La seva solució no depén, com s'ha comensat a dir per algun periòdic de Madrid, de que 's compleixin ó deixin de cumplir les promeses del concert econòmic que suposen va fer lo govern ab la província de Barcelona, y en detriment de las demés províncies de la nació. Això voldrà els per evitar que l'exemple de Barcelona siga seguit per las restants províncies.

Pero no es això.
Barcelona ha pres la iniciativa de aquest desafío a

mort, no per ella sola, sino per Espanya entera. Vol un govern que governi, una administració ordenada y econòmica y la supressió de tots los vicis, de tots els despilfarros que 'ns han portat a la miseria.

Y per Espanya lluya, y ab Espanya caurá ó se salvarà ab ella.

P. K

E parla molt aquests días de un projectat matrimoni de la Princesa de Asturias ab un net de la reina Victoria de Inglaterra.

Y 's diu—y 's monàrquichs n'estan molt cotoys—qu'en tot cas la novia portaría en dot la dependència d'Espanya a n'aquell país mitj disfressada ab lo caràcter de una aliança.

De aquesta manera, Portugal y Espanya correrían la mateixa sort, y la Península ibèrica com a tal despareixeria del mapa per pendre 'l nom de Colonia gibraltaresa.

¡Quin honor per la família! ¡Y quina ditxa per la naixió!....

**
Veurem si 'l projecte va endavant pera parlarne ab tota la detenció que mereix un tema tan interessant.

De totes maneres, si en lo conflicte internacional qu'està fa temps condensantse en l'atmosfera, Espanya s'troba al costat dels inglesos, ja podém dir desd'ara que Inglaterra ha begut oli.

Com siga que a Espanya sempre li toca perdre, Inglaterra veurà 'ls tristos resultats de haverse prestat a ballar ab la mes lleixa.

Quan el Papa diu als carlins que acatin y reconegan al ordre de coses existent, els carlins se li encaran y li responden:

«Si s'han de admetre 'ls fets consumats, ¿com es que vos no reconeixeus al reyne de Italia ab la capitalitat de Roma?»

S'ha de confessar que l'argument carcunda es de aquells que no tenen réplica. Casi equival a tirar per terra la tiara de Sant Pere de una manotada.

**
Pero si 'ls carcas tractan ab aquest respecte tan exemplar al representant de Déu sobre la terra, fassin lo favor de dirme ab quin dret y ab quina autoritat colocan lo nom de Déu com a primer lema de la seva bandera?

Aquí lo que hi há que tant el Vaticà com els carlins cada hú mira pel seu negoci, empleant uns y altres la religió com a medi material, y no com a fi espiritual.

Per això als homes de conciencia lliure, no 'ns queda altre recurs que apartar la vista de un espectacle tan repugnant.

Encare s'estan celebrant tot sovint meetings revisionistes del procés de Montjuich. Un dels últims y mes importants que han tingut efecte ha sigut el de Alicant. Y 'l govern fent el sort, fent el distret a la veu del país que reclama l'esmena de una gran ini-quitat.

Està vist que no basta una canonada, ni dos, ni cent pera fer blanco sobre un govern cada dia mes distanciat del país. Serà, donchs, necessari buscar a tota costa una pessa de artilleria de major alcans.

¿Ahont la trobaré?

Ahont? En aquella fàbrica de canons que té per lema: «La Revolució es la Justícia.»

Es una vergonya que la major part dels energumènus que varen reunir-se a Burgos per malehir la llibertat y dir pestes contra 'ls liberals, sigan els uns bisbes de la Iglesia y 'ls altres catedràtics dels centres d'ensenyansa oficial.

Tots ells encarregats de proporcionar a molta part del jovent el pà del esperit. ¿Quin profit pot ferli aqueix pa tot untat ab la mala baba de las sevas ran-cunias?

May com ara hi ha hagut necessitat de fer una bona neteja.

Es qüestió de higiene.

De higiene espiritual!

Los neos de mal gènero, els que converteixen la religió en un negoci brut demanan ab frenesi l'extermi-ni de la premsa.

No poden sufrir que hi haja qui 'ls vigili, qui 'ls denuncihi, qui 'ls esbulli 'l marro. Se desesperan y 's

tornan hidrófobos cada vegada que 's veuen descuberts.

Pero es inútil tot lo que fassin. En aquesta lluya-tremenda de la llum ab las tenebras, ha de guanyar la llum. Y la premsa apreta. Y la premsa, premsa, que premsarà.

A Grecia s'está procedint ab tot rigor a la depuració del exèrcit. De general a n'avall, a tots los militars qu'en l'última campanya ab los Turcs, van demostrar que no servien per l'ofici, 'ls envian tranquilament a casa seva, sense que hi valgan recomenacions ni emprenys.

Així, així es com procedeixen els pobles que desitjan regenerar-se. Y un cop ho hajen conseguit ni als sarsuelers els quedarà 'l recurs de dir: «Ya la moral se fué de Grecia.»

Perque la moral hi haurà tornat.
Ben diferent d'Espanya!

El pròxim número de LA CAMPANA serà l'extrordianari corresponent al mes de Setembre.

Tenint en compte la excepcional importància dels problemes que actualment agitan l'opinió, no hi ha que dir que 'l nostre extraordinari no'n olvidarà ni un, per lo qual conté ja ab el llapis de notables artistas y la ploma d'escriptors de cap d'ala.

LO DRAMA DE RENNES

S'ha consumat l'infamia.

Tot el mon s'ha equivocat; tot el mon, menos cinqu milits dels set que componien lo Consell de Rennes.

Fransa, Europa, Amèrica, l'humanitat entera considerava innocent a n'en Dreyfus, y no obstant, perque així ho han resolt cinch oficials d'artilleria, en Dreyfus ha sigut condemnat.

Dissapte va pronunciar la sentència. Després d'una accusació del fiscal militar, modelo d'oratoria vuyda y estúpidament rutinaria, y d'un eloquent discurs del defensor Demange, lo Consell se retirà a deliberar, y tras un' hora y mitja de discussió, per cinch votz contra dos se dictà sentència condemnant al martir de l'illa del Diable a deu anys de reclusió en un recinto fortificat.

¿Es que 'ls individuos del tribunal consideran realment culpable a n'en Dreyfus? Desde luego no hi ha dos que 'l declaran innocent. Y 'ls altres tenen tan poca confiança en la justicia del seu fallo, que reconeixen en el culpable circumstancies atenuants, demanen que 'ls cinch anys que ha passat detingut se li rebaixin de la pena y que 's prescindeixi de la ceremonia de la degradació.

La trama es tan burda, que no 's concebeix qu'en l'exèrcit francés s'hi hajen trobat cinqu homes capassos de representar semblant comèdia. Lo tribunal militar condemna, pero no diu ni si ni né, ni apoya 'l seu fallo en consideracions sólidases, ni s'atreveix a demanar el cumpliment de la sentència.

Al declarar culpable a n'en Dreyfus, lo Consell de Guerra de Rennes ha donat una bofetada al món civilisat.

—¡Es innocent! —deya l'opinió pública, que seguia ab atenció las peripécies del procés.

Pero los generals, aquells generals que no sapiguaren triunfar de Prussia, tenian l'amor propi, y qui sab qué més, emprenyat en lograr la condemna, y ensenyaren els seus entusiastas al Consell.

Y aquest, entre un senzill capitá d'artilleria y un nívol de generals, símbol del exèrcit y puntal de la patria, no titubeja: tanca 'ls ulls a la evidència, ofegà violentment las probas de la inocència de 'n Dreyfus y 'l condemna altra vegada.

Los generals han triunfat. ¡Trista victoria la seva! Bé es veritat que probablement els Mercier, els Gonse y els Roget haurán de contentar-se ab aquesta.

Dintre del plasso senyalat per la lley, en Dreyfus ha firmat lo recurs de revisió, en virtut del qual la sentència ha de passar al estudi d'un altre tribunal.

Pero de tots modos la brutalitat del fallo de Rennes no es menys asquerosa.

La premsa avansada del món enter ha saludat la sentència ab una protesta tan ènergica com unànime.

En Zola ha publicat un article en el que, convertint la ploma en látigo, crusa valentment la cara als inquisidors de Rennes y als seus instigadors y còmplices.

Fins s'ha arribat a parlar del possible fracàs de la Exposició Universal que París està preparant....

¡Quin desastre!

Acompanyém a la Fransa, a la Fransa democràtica y republicana en el sentiment y la vergonya qu'en aquest moments ha de sufrir.

F.

LAS ILUSIÓNS DEL SILVELA

—Això, Dato, se 'm figura que va mal.

—Don Francisco, li confessó, penso igual.

—Tothom crida, tothom plora....

—¡Quin mareig!

—El país amaga 'ls quartos....

—Prou que ho veig!

—Aburrits per tot el poble de debò,

—¿qué serà aviat de nosaltres?

—¡Qué sé jo!

—Ah! Es precis barrinar, mestre.

—Barriném.

—¿Qué faré per defensarnos?
—¿Qué faré?
Al vení aixó de la peste,
la vritat,
vaig estar quatre ó sis días
animat.
—Jo també. ¡Quina xiripa
(vareig dí)
si en efecte aquesta plaga
vé per qui!
—Pero, ja ho has vist: d' Oporto
no se'n mou,
ni's propaga gens ni mica....
—Bé ho sé prou.
—No poguen contá ab la peste
pels meus fins,
vaig torná á acudi al fantasma
dels carlins.
—¡Que's preparan! ¡Que don Jaume
treu el nas!
Es inútil: ni m' escoltan
ni'n fan cas.
• Tot aixó son manganillas,
(diu la gent)
bolas que l govern fa corre
tontament,
ab el benèfich propòsit
de mirar
si esplantantse, l poble, s deixà
saquejar.
—¡Quina trepa, don Francisco!
—Tener pit
per no creure las mentidas
de Madrid!
—Tot aixó, miraho com vulguis,
diu ben clar
que l pais no té cap gana
de pagar,
y com jo sense recursos
no'm sostinch,
¿cómo ho faig perque m' afliuixin
el pistrich?
—¿Que vol dir que no faria
sensació
altra cop sortí ab la rege-
neració?
—¡Quina ocurrencia més cursi!
—Si qu'ets viu!
—No sabs tú que ara al parlarne
tohom riu?
—Convoquérem les Corts? —¡Tanoca!
Ja t' diu jo
que tens ull. ¡No ns faltaria
sino aixó!
—Reformém el ministeri,
—Mal camí!
—Pues, don Paco, ja no trobo
res per dí.
—Es inútil que't marejis,
no hi ha més:
sóls ens queda una sortida.
—¿Si? ¿quina es?
—¿No hi atinias, pobre Dato?
—No senyó.
—Suspendre las garantías!
—¡Té rahó!
—D' aquest modo tot s' arregla.
—Pues ja ho crech!
—Posém fí als crits de la prempsa....
—¿Quin roséch!
—Recaudém los nous impostos....
—Sense pò.
—Y al que xilli, palo y palo....
—¿Que te crió?
—¿Es a dir que 'l plan t' agrada?
—Ja li he dit.
—Donchs á durlo á la Gaceta.
—Tot seguit!

C. GUMÀ.

TANTS A TANTS

Anem a comptes. ¡Son válidas ó no son válidas las disposicions de las Corts de la Nació? Si son válidas y las Corts van disponer que l' contingent armat durant lo actual any econòmic havia de ser de 80 mil homes ¿com es que l' general de les ulleras fumadas, sense encomenarse á Deu ni al diable n' exigeix 60 mil del actual reemplàs?

¿Quin dret té per imposar-se als acorts presos per las Corts de la Nació?

De quinques facultats especials está revestit que puga arrancar al traball tants brassos y á las familias tants apoyos?

Al exigir un contingent doble del que de dret li correspondría demanar que véu acás la lessió que infereix á un gran número de famílies proletàries, que al amparo de la llei votada en Corts tenen dret á conservar sos fills al sén costat?

En un altre país que no sigues el nostre, per exemple á Inglaterra abont los drets del individuo gosan de absolut respecte, cada família perjudicada tindria dret á exigirli y obtendria sens dupte, la correspondiente indemnitzacions de danys y perjudicis.

Pero l' general regenerador ja sab quina terra trepitja y per aixó apreta tan fort els tacòrs de las sevas botas.

Gosa, segons diuhen de elevadas proteccions, y se'n prevale, per fer en tot la seva santissima voluntat.

Així, ab la mateixa flama ab que exigeix quintos y redempcions (redempcions sobre tot, empren un viatje de visita á certas manufactorys, com la fàbrica de Trubia, que depenen del seu ministeri, donantli tot lo caràcter de un viatje triunfal.

Acompanyat de un séquit numerós y lluïdissim y banquejant de ferm á cada poada, insulta la miseria del pais, qu' està demanant ab l' ànima á la boca, economias y ordre y bon govern.

Y aquest es l' autor de aquell célebre manifest del estiu passat que prometia la regeneració d' Espanya
Mireulo.
A Filipinas va fusellar á n' en Rizal.
A la Península està fusellant la seva formalitat.
Ab ell bé poden dir qu' estém tants á tants.
Es mitj cego y no pot veure al pais.
Y l' pais, ab tot y tenir molt bona vista, no'l pot veure á n' ell.

P. DEL O.

Discutint sobre l' dinar
deya un dia 'l Sr. Mata:
—Tant detesto jo 'l paper
que fins sempre parlo en plata.

—Pel bé vostre no us feu monjas—
deya en Pau á unas noyetas:
—puig jo sé que 'ls capellans
tots s' atipan de monjetas.

SANCH DE CARGOL.

Se feu fer pel sastre Creus
lo fill gran de ca'n Llerona
per adornar sa persona
un pardessús fins als peus.

Y la noya de ca'n Targa
quan li veié'l pardessús
aixís exclamá—¡Jesus!
iy quina pessa mes llarga!

J. MORET DE GRACIA

—Moso!—deya 'n Telesforo,
trobantse en certa taberna—
cuya, porta'm mitja quèrra
y cinch céntims de vi-moro.
—Home: ¿ab quin significat
lo de vi moro havéu dit?
—Vull dir parlante polit,
que no siga batejat.

FRANCISCO LLENAS.

—No t' agrada amich Vicens
la crema de ca'n Baldiri?
—Ni la de casa 'n Torrens,
la que m' agrada ab deliri
es la crema dels convents.

AGUILERA.

INSTANTANEA

¡Reverte! Ell ho ompla tot: la prempsa, la conversació dels cafès, los coloquis de familia....

Lo llit del ferit torero es l' altar davant del qual se prosterna avuy l' Espanya civilizada.

¡Bayona, Bayona!... ¿Qué 'ns importa tot lo demés?

Las cartas, los telégramas, las visitas se reben á Bayona á centenars.

¿Com està en Reverte? ¿Qué fa en Reverte? ¿Qué diu en Reverte?

S' ha de sapiguer tot: la situació del quart del pacient, lo color del sostre, quants matalassos té al llit....

Sas paraulas se recullen com las d'un ídol parlant.

—Ahir va dir que la cama li pesava; avuy ha declarat que ja no li pesa; després ha manifestat que té confiança en els metjes; mes tard ha repetit que l' dolor tornava á molestarlo....

¡Ab quina ansietat s' espera l' últim parte, la darrera impressió de la nit!

¿Curarà? ¿No cura? ¿Se li haurá d' amputar la cama? ¿Las tacas del peu, augmentan?

No' s' pert ni un detail.

—Ha pres dues copas de Jerez. Ha dormit seguidament tres horas, vintiquatre minuts, onze segóns. Ha mirat sis vegades á son germà. Ha dit un renech....

¡Si vingués una desgracia!... ¡Ab! Pero ja està tot calculat y exposat detalladament al públic: en Reverte té tant y quant. Una casa que val aixó, una hisenda que li costa allò, valors que li produueixen tal renda mensual y una cantitat en diners, distribuïda en duros sencers, mitjós duros, pessetas y un pico en calderilla.

La prempsa, la gran prempsa rotativa li dedica sas columnas de preferencia. Anécdotas del gran home, los xistes que ha fet, los plans que ha forjat, lo que ha dit en sa conversació ab fulano, lo que ha promés á sutano....

Quan els metjes celebren una consulta, telégrama urgent.

Quan s' aixeca l' apòsit, telégrama urgent.

Quan el malalt se belluga, telégrama urgent.

Quan escup, quan se grata, quan no fa res, telégrama urgent....

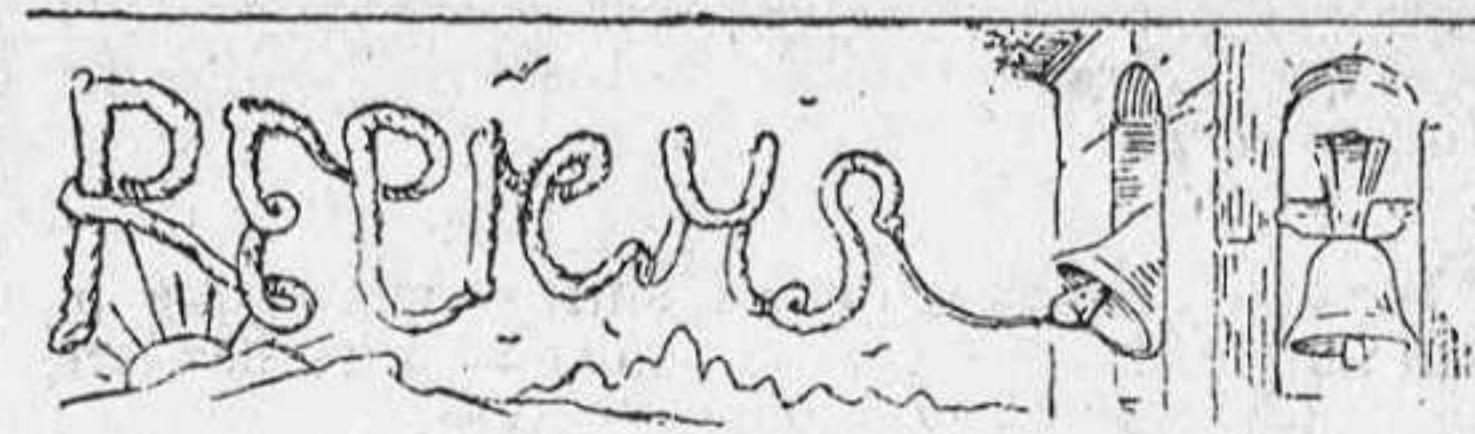
Funciona més avuy el fil telegràfic de Bayona á Espanya que tots els d' Europa reunits.

Y mentres tant, á Filipinas hi ha deu mil infelissos presoners, dels quals cap diari se'n recorda....

—¿Pero que n' hem de parlar cada dia?

—Es vritat: basta en parlarne una vegada cada any. Si en lloch de tractarse de deu mil soldats se tractés de deu mil toreros, ja seria un' altra cosa.

FANTASTICH.

RES capellans de Reus van passejar-se pels carrers de aquella lliberal ciutat ostentant las insignias del rei-narre.

Pero davant de l' actitud del poble que va xiularlos estrepitosament, aquesta es l' hora que aquells homes de cor, encare corren.

Y á propòsit, ningú com els fills de Reus, que sigue la primera ciutat d' Espanya que á l' any 35 va calar toch als convents, tenen dret á ostentar una insignia molt maca, digna resposta á las insensatas provocacions dels neos.

La insignia reusenca podria representar una teya encesa, ab el lema: «Encare cremo.»

L' estiu s' acaba.

S' acaba l' estancia en los balnearis y en las platjas á la moda.

Prompte l' govern haurá de tornar á Madrid. Prompte començará de nou per ell la brega ab los neos que cobran y conspiran, ab los contribuyents que 's tiran endarrera y no pagan, ab lo país lliberal y democràtic que reclama á grans crits la revisió del procés de Montjuich.

L' estiu s' acaba.

Pero lo qu' es per en Silvela y pels seus companys de ministeri ara tot just comenza l' hora de suar.

Los frares dominicos protestan contra las exhibiciones intempestivas de las placas ab lo Cor de Jesús, puig creuen que se las exposa á tota mena de agravios y profanacions.

Ara bé: no ignora ningú que la campanya de las ditxosas placas ha sigut obra dels jesuitas. Tenim, donchs, que 's dominicos y 'ls jesuitas en aquest punt concret estan de puntes.

De desitjar seria que ventilessin aquesta qüestió ab tot l' ardor del seu zel evangèlic, empleant al efecte tots els medis que 'ls sugeris la seva respectiva opinió, desde 'ls arguments teologichs als cops de puny á fondo.

¡Y quina ditxa fora per Espanya, si al fi de la jornada, no quedessin de uns y altres contendents sino las sabatas ab civella!

Denuncia un periódich que 'l ministeri d' Estat està convertit en una especie de assilo de inválids ahont se protegeix als aristòcrates tronats y als amigatxos de 'n Silvela.

Totas las dependencias del govern son pel mateix istil.

Per aixó tenia rahó de sobra aquell ciutadá que deya:—Hi ha que desenganyar-se: á Espanya no aniré bé, fins que 'l poble indignat volqui las marmitas de la sopa-boba.

Diu un telegrama que á Utrera (Sevilla) han aparescut tres fantasma que tenen consternats á n' aquells veïns.

De fantasmas aixís aviat ne sortirán per tot Espanya.

Estarán tots á las ordres de 'n Villaverde y serán els successors de l' ànima del Rosega-cevas, que penderán la forma del Rosega-tripas dels contribuyents.

Y no hi haurá sino una manera de allunyarlos. ¡Saben com? ¡A escopetadas!

Já s' ha comensat á instruir judici contradictori pera la concessió de la creu llorejada de San Fernando al general Linares.

Hi ha que advertir que aquesta classe de distincions no son tan estimadas per la creu com per la cara, ó per la cara y la creu á la vegada ja que donan dret á percibir una forta pensió anual.

Y avuy, precisament, quan estém ab l' ayqua al coll sense saber de ahont han de sortir los recursos per atendre als gastos mes indispensables de la nació, encare 's busca la manera de concedir novas gangas, als que no van tenir la fortuna de salvar sisquera, ni una polsada del nostre patrimoni nacional.

Bé podrán dir els que las obtingan:—Tot s' ha percut menys las creus llorejadas de Sant Fernando.

Y sota cada creu de aquestas s' hi podrà inscriure l' següent epitafi:

«Aquí reposa eternament la formalitat d' Espanya.»

Lo bisbe de Còrdoba ha fet un acte exemplar, que 'l recomana á l' eterna admiració de la greya catòlica.

Ha resat un responso de insults á n' en Castelar.

Y després s' enfadarán si á n' aquests auzellots ne-

gres que 's tira'n à cops de bech sobre 'ls difunts, els diuhen *corps*.

Sembla que son molts els contribuents que prenen imitar als gamarudos jesuitichs que han tret la placa del Sagrat Cor à pendre l' ayre.

La placa dels contribuents representarà una bossa tancada, y portarà al peu lo següent lema: «NO PAGARÉ.»

Diu un periódich local:
«Ha quedado establecido en Vallvidrera un destacamento de la Guardia-Civil.
»Para què?
Ay ay ... ¿per qué ha de ser? Per pendre la fresca.

A un fabricant que havent pujat de res lográ ferse molt rich, un cop se vejé que fins tenia cotxe, agafà la mania de parlar castellà à tot drap, obliganthi a parlar també à la seva dona y à las sevas fillas.

Un amich seu, cànscat de sentirli dir barbaritats, li digué:

—Home, creume á mí, torna al català.
—Cá, hombre—respongué—Aun no *hase* tres días que *empesamos* y tanto mi señora, como los *niños* se reproducen mejor *cuan* castellano que *cuan* catalán.

En un teatro de poble se representava un drama qual acció transcorre en temps del rey catòlic.

Durant l' acte tercer lo monarca, representat per un comparsa, atravessa l' escena, sense dir res.

Un patje l' anuncia:

—Señores, el rey!...
Un espectador del galliner, exclama ab tó de burla:
—Sí, prou el rey!... Y cá ha de ser ell el rey si 'm deu dos pelas?

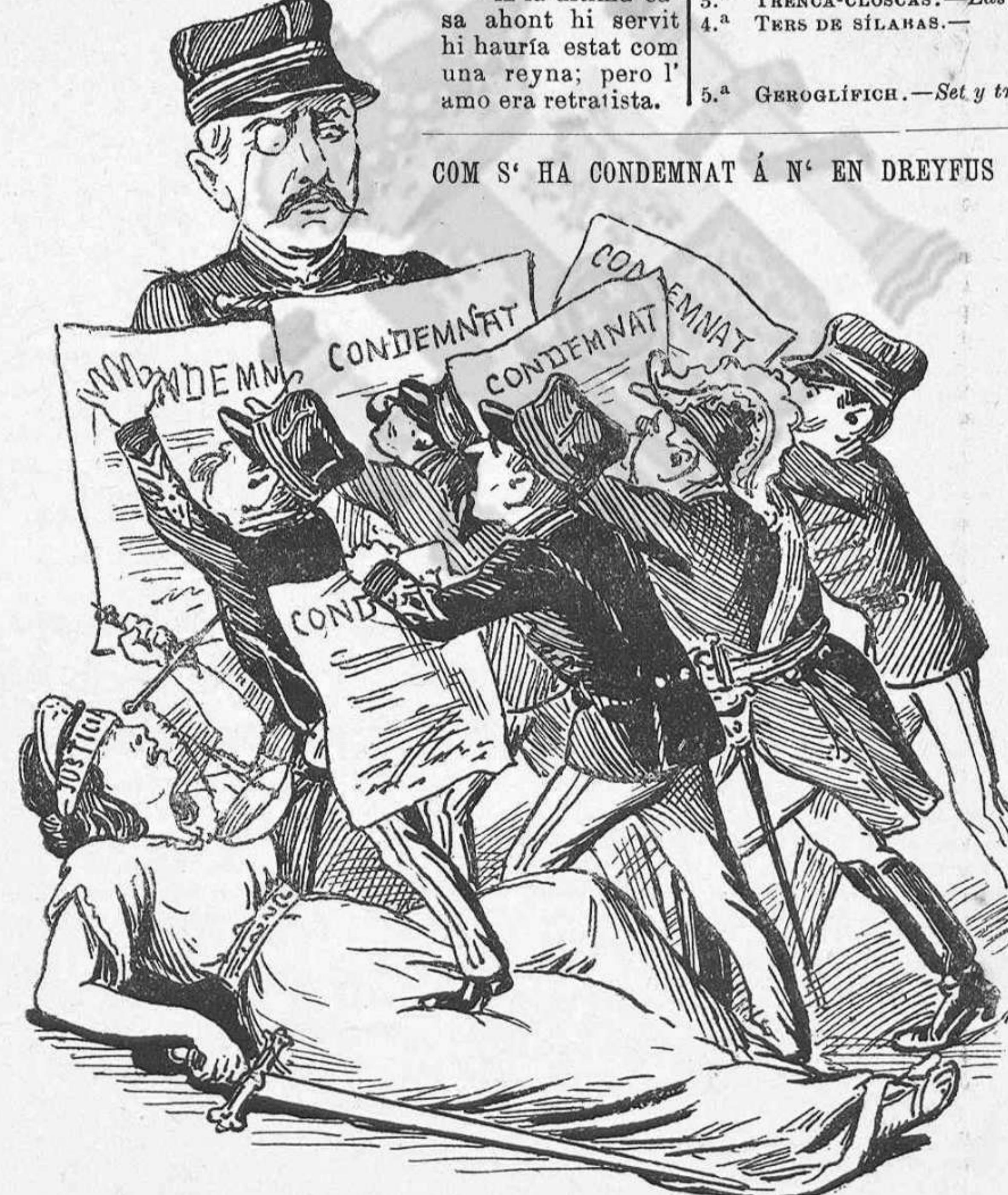
Un pagés que ha de marxar ab el tren, está ronsejant á l' estació mentres s' acosta l' hora de la marxa.

—Ala, ¿qué hem de fer?—li diu un seu company.—Mira que si no prens bitllet te quedarás en terra.

—Ja veurás, noy, estava esperant al últim, à veure si m' hi fan una rebaixa.

Deya una raspa:
—A la última casa ahont hi servit hi hauria estat com una reyna; pero l' amo era retraiista.

COM S' HA CONDEMNAT Á N' EN DREYFUS

—Y aixó que té que veure?

—Molt te que veure. Fígúrat que cada dia, avants d' enviar lo sobrant dels plats à la cuyna, ho retratava.

Un pobre pagés havia perdut un plet. Y tot per que las escripturas no eran passadas per hipotecas.

Poch temps després de haverse enterat de tan mala notícia, entrà tot capificat á la iglesia, en lo moment en que un predicador feya un sermó.

—No hi ha res, no, germans meus—deya l' ensotanat—com las Sagradas Escrituras.

Y'l pagés saltà molt amatent:

—Lo qu' es si no son passadas per las hipotecas, ja las pot tirar á la bassa.

En un poble de fora:

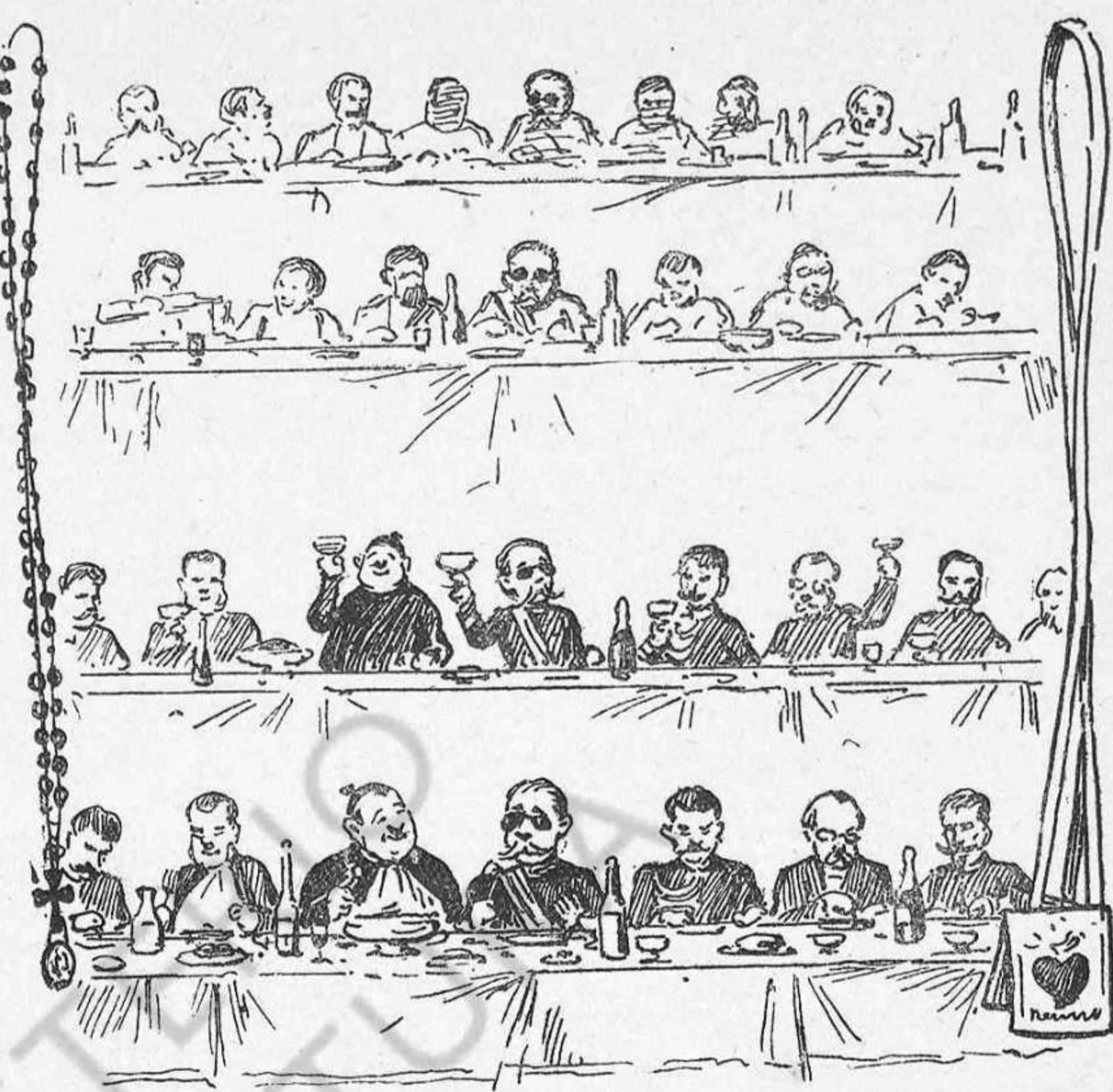
—Voldría saber, Sr. Arcalde, perque'l fill de vosté no ha entrat á la quinta.

—Perque no te l' edat.

—¡Cóm! El fill de vosté no ha cumplert encare 'is 19 anys?

—No, senyor: ni 'ls cumplirà mentres jo siga arcalde.

LO VIATJE DE DON CAMELO

Lo general cristiano continua traballant activament en la fortificació de las costas d' Espanya.

TRENCA-CLOSCAS

E. PARÉS LOSÁL
GELIDA

Formar ab aquestas lletras lo titul de un drama català.

J. PUJOL.

LOGOGRIFO NUMERIC

1.ª XARADA.	—Jo-a-net.
2.ª ANAGRAMA.	—Cinta—Canti.
3.ª TRENCA-CLOSCAS.	—Las travesuras de Juana.
4.ª TERS DE SÍLABAS.	VI A NA A NI TA NA TA LIA
5.ª GEROGLIFICH.	—Set y tres, deu.

R. DE CASTELLERÀ.

ENDEVINALLAS

XARADA ACENTÍGRAFO

Dintre una tot bastant fosca ahont hi ha un sanctrísto molt gros van trobarhi una beata y un total los dos tots sols.

Lo motín sols ells lo saben d'estarse á'n aquell cert lloch; se suposa que aquest acte, va ser per la devoció que te la noya al sanctrísto encare que siga gros.

Lector si pensas un rato, sabràs qui va ser y ahont siguent tres-girada planta y consonants prima y dos.

J. PIQUÉ PERRERA.

ANAGRAMA

Ha tret la tot en Domingo, y dels naps que li han tocat vol comprarsela una escopeta el dia de la total.

A. DE LA GRÀNGELA.

GEROGLIFICH

L O L O

ordi blat

F A N

+

R E

A L A L

P. BAZAR (EL BARBÉ).

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans J. Bernadás, Oñivera, Joaquim Vives, Un terrassenc, Joseph Forns Olivella, Un escolanet-sagristà, Joseph Alsina y Casanyas, Casto, Ros de Ginoll, Un adroguer, Gayarret, Florenci, Ratapinyada y Pepet-Nelet-Tonet: —Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Congre-Gos, Un republicà, Dominguet S., Nofre Llonza, Dominica Rovira, Barra KK, Jepich, Virolet, Cherni, Qui hi ha allà, Pallet, Pau Paz y Guerra, R. Homedes Mundo, Un xinxonet, Hermenegildo Gonzalez y V. M. Sardà: —Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta setmana.

Ciutadà Berira: L' acudit es molt vell.—J. B. (Ripollet): La seva carta arribat ab un mes de retrats: ara es tart per ocuparnosen.—Pep Llaune: Feta la esmena.—M. V. (Torelló): Dada la indole del assumptiu, no crech prudent parlarsé.—Jo F. F.: El quènto es espantosament llach. Envíhi un' altra cosa.—Fray Granota: Observi que hi ha versos de totas mides.—J. G. F.: Lo mateix passa ab los de vosté.—J. C. (Serós): Es tan tremendo lo que 'm conta, que acrèuria que no sé com agafar-ho?—Alfonso Maseras: Hi ha conceptes massa prosaychs.—Floridor: L' he buscada y no la trobo.—O. T.: Hem dit repetides vegades que les cartas han de venir suscritas per una persona coneguda que 'n respongui.—Puré: Hi ha alguna consonància falsa: allò de rosas (noyes de cabell ros) y preciosas, no pot passar.

—F. Lluís Jové: Hauria de arreglarselo molt.—Ad Bert: Per històric que sigui, no m' atreveixo a publicarho.—Chelín: Las preferències que vosté suposa no existeixen. Retoquem lo que ab poc traball pot quedar bé: no ho sem quan ens ha de donar massa feyna. Lo d' aquesta setmana anira.—Un de Sant Gervasi: Esta en un error. No es que jo no 'm digni (com diu vosté) acceptar los seus traballs: es que vosté no 's digna ferlos ben fets.

Ciutadans Escolar, Saldoni Ximus, Fidel Delfí, Puntero, Lluís G. Almerich, Floridor, Doctor Tranquil, J. Pagès Cubinyà, Anton Portabarra, Sucre-Candí y P. A. Moreno: Rebutz los traballs qu' envian per l' Almanach, y gracies.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

Dissapte, 23 de Setembre
NUMERO EXTRAORDINARI de

LO PAÍS CONTRIBUYENT

LA CAMPANA DE GRACIA

* PAGARÁ? * ACTUALITATS POLÍTICAS

Text variadíssim de reputades plomas — 8 pàginas, 10 céntims — Ilustració dels primers artistas